

„Tiszta a szó, ha tiszta a szándék”

„Minden ki nem mondott igazság méreggé válik”

TARTALOM

- Az 51. évforduló
- Előrejelzés vázlat
- Elit és gondolatrendőrség IV. rész
- Tömlöc az ország
- Szülőházam a szerelmem
- Kiskaté

Hogyan tovább?

Elvitathatatlan tény, hogy a még „csöcselékező” lakájmédia egyes képviselői is tisztelettel emlékeznek meg az egy éve tüntető Kossuth éri lángórzókról. Mi megtettük, megígértük, nem mentünk haza. Miközben toltuk a sziklát, amely jöttányit sem mozdult odébb, erősödünk lélekben, hitben, elkötelezettségben. Sok elesett és kétségbeesett ember érkezett a térre és nyert hitet, életcélt. De valljuk be, hitünk még nem érte el a mustármag méretét. Itt az ideje, hogy elidőzzünk ennél a kérdésnél.

Mi is a hit? Az előre nem látott dolgokban való bizonyosság.

Azt tudtuk, tudjuk: az erőszak nem megoldás. Hiszen az ellenség nem a hatalom és a nép közé kényszerített rendőr. Az is világos számunkra, hogy a média nem a nemzeti radikális oldal kezében van.

Akkor hát miben bízunk? Bízunk abban, hogy csak akad egy repedés, egy rés a kormánygépezetben, amely (látva az egyre csökkenő támogatottságot) egyszer csak meghasad. Bízunk az értelmiségi elitben, amely belátva, hogy ez így nem mehet tovább – a média egy részét megnyerve, tömegeket képes az utcára kivinni. Bízunk abban, hogy látva kitértá-sunkat, az emberek gondolkodóba esnek: vajon a TV-nek, vagy saját tapasztalataiknak

higgyenek? Végül bízunk abban, hogy ez a rendszer is csak emberi mű, amely hiányosságainak következtében összedől.

Hiányzik azonban annak felismerése, hogy ami itt történik és körülöttünk szerte a világban, az nem emberi mű: az a világ fejedelmének, a Sátánnak a műve. A Simon Peresz-féle zsidóság is ennek csak része. Ennyi ember nem alhat fényes nappal! Ennek bizony komolyabb oka van!

A kulcs tehát nem a mi kezünkben van – Istenben. Ő legyen a bizodalunk. Ő a történelem Ura. S akkor a kőszikla nem pusztán odébb mozdul, de a tengerbe zuhan. Nem véletlenül tettünk esküt a Szent Koronára: A magyar nép ősi hite szerint a Szent Korona személy, aki kapcsolat a magyarság és Isten között.

A Sátán fején taposó Szűz Mária=Nagyboldogasszony nem véletlenül kap-csolódik oly szoroson a mi Szent Koronánkhoz.

És még valami lényeges. Az Isten azért várta, mert a mi elképzeléseinknél sokkal többet, még annál is sokkal nagyobbat kíván adni! Vegyük már végre észre! Itt nem egy miniszterelnök fog eltűnni a közéletből, nem a kormány fog lemondani, nem pusztán az ősi alkotmányosságunk fog újjászülni, hanem egy új világrend vajúdik, melyben nem a pénzé lesz a központi szerep. Ehhez azonban új, morális tartással rendelkező embernek kell színré lépnie. Ennek megszületése maga a Csoda. Krisztus születése óta erre várunk, az igazságosabb, testvériesebb világra, melyet a megváltás indított el és a ma teljesít be. A Sátán végidejét éli a földön. Rajtunk múlik meddig tart!

Tehát fel kell tegyük a kérdést: HOGYAN TOVÁBB? Mi a teendő? Önmagunkba kell tekintenünk: mi az, ami eltávolít Istentől? Mit kíván tőlem? Nem elég részt vennem valamiben, hanem részese kell legyek az erkölcsi megújulásnak, ami bennem kell elkezdődjön, Isten kegyelméből. Talán azt kell legelőször rendbe tennem önmagam-ban és a közvetlen környezetemben, ami a legjobban dühít másokban.

Akkor kezdődik el a változás, amikor a környezetem észreveszi bennem a változást. Lényeges megtapasztalás: ott kezdődik el Isten kegyelme, ahol az ember végre feladja önteltségét ...majd én megoldom! Én tudom, mit kell tennem; de tekinthetem-e Istent eszköznek saját tervem megvalósításában?

Nem kell ahhoz bátorság, hogy egy aljas embernek beverjem a fejét, merjem önmagam-mat megváltoztatni.

Kívánok sok sikert önmagunk-nak!

– Antal Péter

VÁDIRAT

Hatalmasok és gazdagok

– nincs szaga a pénznek –, kifosztanak és gyilkolnak, s bolondnak is néznek. Szótlan-tétlenül és gyáván miért engeditek? Ősi lobogókat mért csak lengetitek? Ezt az aljas sátnahordát világ szegényére, pokol fenekére, miért nem kergetitek? Jöttek néha sokan, néha rengetegen, de miért nem együtt, miért nem eleget?

Szabolcsy Balázs

Ébresztő a hazáért, rendületlenül tüntetünk a Kossuth téren!
(Október 27-től 19 és 22 óra között minden este)

Az 51. évforduló

Szerencsétlen rendőrök... Már megint be-küldték őket az oroszán barlangjába, és csak örülhetnek, hogy nem sikerült teljesen feléb-reszteniük az állatok királyát. Ahogyan a népet sem!

Két megállapításom van a tegnappal, a mával, és a holnappal kapcsolatosan.

Az egyik: A rendszer elváltozás óta eltelt évek alatt, egyetlen október 23-ra sem tudott az állami vezetés olyan megemlékezést szervezni, amelyet a nép szeretett volna.

Ahogyan a még élő 56-osok, az elhunytak hozzátartozói – és itt hangsúlyozottan említem a kivégzettek és az utcákon lemészároltak hozzátartozóit – szeretnék volna.

Azok az októberi napok olyanokká lettek a nép emlékezetében, amelyeket az emlékezet nem tűr el a központi állami ünnepség egyetlen, teli percében sem!

Gondolhattuk, hogy a Magyar Köztársaság kikiáltását követően senkinek sem lesz kérdése az, hogy miként kell a forradalomra és szabadságharcra emlékezni, az elkövetkező évek októberét átélni, -értelmezni.

Gondolhattuk, de nem így lett. A mindenkori hatalom görcsösen, félve, ijedten kezelte, kezeli ezeket az (egész világ számára példa értékű) jeles napokat.

Csend és visszafogottság.

A méltósággal emlékező nép leginkább ezt szeretné, vagy inkább ezt akarja, egyértelműbben, (... az elmúlt és az idei október 23-át tekintve) követeli!

A nép nem kíván a Kossuth téri zászlófelvonáson, és a forradalmi láng fellobbanásán kívül semmilyen más állami szervezést.

Nem kíván súlyos milliókért felállított táblákat a Duna parton, sok más sem.

Megfogalmazom: a mai állami vezetők egyike sem méltó arra, hogy átszellemült arcával, meg a szívére tett kezével álljon egy emlékmű, egy sírhant előtt.

Az a nagy összeg, amelyet ismét elköltöttek – állítólagosan az ünnep fényét emelendő –, megint csak kidobott pénz, ugyanúgy, mint amit a rendfenntartásra fordítanak.

Korábban az '56-osok szervezete magától értetődő természetességgel kívánta magáénak a méltó megünneplést, annak – vélhetően kiváló – megszervezését.

A lehetőséget az elmúlt évek során egyszer sem kapták meg. A még élő '56-osok immáron

51 éve várnak arra, hogy a szívükben, lelkükben megmaradt akkori lelkesedés és öröm nyomán maguk alakítsák az ünnepet, amely ünnep legegéször is nekik, és róluk szól.

Hiszen ők vívták a harcot, és nem a mai szervezők, ... akik vagy nem tudnak azonosulni teljes egészében azokkal a forradalmi napokkal, vagy – és ez még rosszabb – a harc leverésében aktívan közreműködtek, illetve az azt követő évek megtorlásaiban – akár párttagként, akár pártönkívülként.

Ezen még az sem változtat, hogy az akkori MSZMP azóta nagy lépést tett előre – a név használatban. Ők most az MSZP, ők az utódpárt, még ha eszelősen cáfolják is.

Az, hogy nem változtak meg, mi sem bizonyítja jobban, mint a Havas Szófia által tett jól időzített kijelentés, amely után valahogyan elmaradt a pártja elmarasztaló reagálása.

Ezzel szemben a törpepárt, az bizony megváltozott.

Mi az hogy, nagyon is!

Emlékezzünk csak 1989-90-re! Micsoda nagy kommunista ellenesség uralkodott a köreikben.

Így szereztek szimpatizánsaikat szép számmal. Így adatott meg nekik a lehetőség, hogy állami támogatással kerüljenek azon

„Tőlünk függ minden,
csak akarjuk!”

– Széchenyi István

bizonyos hűsoszafék közelébe, amely körül már vígan táncoltak a szocialisták, köztük a kis Gyurcsány.

Tudták ők, hogy a privatizált állami vagyon megszerzéséhez az MSZP-n keresztül vezet az út, amelyet mostanság már csak liberálisnak lehet nevezni, szocialistának már régen nem.

A másik megállapításom a rendfenntartásra, vagy nevezük nevén a dolgot, ... a „zavargások” fenntartására vonatkozik.

A hatalomhoz hű média még nem, de a MAGUNKFAJTÁKAT jóval nagyobb hitelességgel támogató és bemutató sajtó egyre több fővárosi és vidéki demonstrációról ad hírt.

Néhány héttel ezelőtt a következőket mondtam:

„(...)A BKV dolgozó; pedagógus; rendőr; MÁV alkalmazott; orvos; ápoló alkotta társadalmi rétegeknek megvan a fennálló hatalommal, annak pénzügyi-gazdasági vezetésével szembeni ellenérzése. Ezen csoportok érdekei nem szükségszerű, hogy azonosak legyenek; igaz, találhatók olyan kapcsolódási pontok, amelyek közöttük, de ezek száma – a jelenlegi helyzetben, látható módon – még igen csekély. Miből olyan helyzet teremődik, amelyben több csoporton, vagy rétegen átívelően megjelenik egy közösen megfogalmazott követelés, már egészen közel kerülhetünk az általános sztrájk meghirdetéséhez.”

Ehhez már közel állunk.

A régóta ébren levő, és az egyre több ébredő ember alkotta megalázott és kifosztott nép cselekedni próbál, már amit a hatalom lehetőségként kínál neki/nekünk az általa elfogadott törvény alapján.

Láthattuk Gyurcsány Ferenc feltűnő, és magabiztos mosolyát a Dózsa György úti „Vaskafénél”.

Tehette, hiszen az ellene tüntetők még távol voltak tőle, a gerillái meg vigyáznak rá, ha már jól megfizetik ezért őket.

Egyelőre még nem esett komoly bántódása azon néhány tojásos kívül, amelyekkel az őt megajándékozók úgy gondolták, még férfiasabb lesz. Vagy egyáltalán, férfi!?

A rendőrséget említettem, azt a rendőrséget, amely a jelenlegi hatalmat még fenntartja, még megvédi.

Az ország minden táján fokozódó elégedetlenséget a rendőrség – látva az elmúlt napok eseményeit – ideig-óráig még el tudja fojtani.

Az Európai Unió tagállamaira kötelező érvényű szabályt, miszerint a spontán, békés tüntetéseket nem lehet feloszlítani – a magyar rendőri vezetés nem hajlandó alkalmazni. Vajon, jogkövető magatartás ez?

A magyar rendőri vezetőknek nem jelent semmit a jogharmonizáció kifejezés, rájuk úgy néz ki, nem kötelező érvényűek az EU-s jogszabályok.

A csalással, hazugsággal hatalomra került, bűnözőkkel teli banda, amely önmagát állami vezetésnek nevezi – rendőri segédlettel az utolsó napjait éli.

Egyre több hír érkezik a vasutasok újabb sztrájkjáról, a volánosok is jelezték már ebbéli szándékukat, és az általános sztrájk kifejezés is elhangzott már a médiában.

Láthatjuk, az elégedetlen tömeget egyedül az állam erőszak-szervezete, a rendőrség tartja vissza.

Az a rendőrség, amely tegnap, fényes nappal, a budapesti Ferenciek terén a békés tömeg közé vegyülve figyelte a hangosabban szóló polgárokat. Kiemelve azokat, rögtön igazoltatta, lefogta, rákzállította.

Olyan, már a Rákosi-időkre jellemző esetekkel találkozhattunk, – hála a rend őreinek – amelyek még biztosabbá teszik számunkra azt a felismerést, hogy a Gyurcsány vezette kormánynak vége! Az elnyomott, kifosztott nép a bukásukat, a letartóztatásukat, az elszámoltatásukat és szigorú megbüntetésüket követeli.

**Tisztelt Bencze József Úr!
Tisztelt Tóth Gábor Úr!**

Ne akadályozzanak bennünket!

2007.10.27.

– Arthur

Előrejelzés-vázlat

2007 októberében a lakosság bő 1/3-a új, eddig ismeretlen politikai erő megjelenését várja. A Századvég és Forsense telefonos közvélemény-kutatása alapján.

Nézetem szerint, ez a politikai igazságkeresés mi vagyunk, Kossuth tériek, akik immár második éve teszünk minden ésszerűen megtehető a rendszerváltásért.

Számtalan kísérletet tettünk arra, hogy párbeszédet folytassunk a hatalmon és ellenzékben levő pártokkal. Jelenleg azt követeljük, hogy a parlamenti öt párt kezdjen velünk és szövetségeseinkkel tárgyalásokat, megállítandó az ország pusztulását.

Borítékolom, a parlament nem lesz hajlandó velünk tárgyalni. Egyelőre nem. De kérdem én: méltóak ezek egyáltalán arra, hogy mi tárgyalásokba bocsátkozzunk velük? Hiszen folyamatosan bizonyítják, hogy a jelenlegi status quo fenntartásában érdekeltek. Pedig látniuk kell, ez a rendszer a pusztulásba visz.

Aki nem vak, az évek óta iszonyattal figyel az egyre képtelenebb eseményeket. És a nyilvánvaló pusztulás egyre többek szemét nyitja fel arra, hogy úgy rossz az egész, ahogy van: rendszerváltozásra van szükség.

Egy ponton túl a politikai osztály is rádöbben majd arra, hogy nincs tovább, s menekülni fog a hatalomtól. Az addig eltelt idő az ő politikai felelősségük.

Mi, az új politikai erő, készen állunk egy (soha nem volt) rendszerváltás levezénylésére. Ez a rendszerváltás átadja a hatalmat – annak kezdetektől való örökösének: a népnek.

Nem fogunk vért ontani. A kapuk maguktól fognak megnyílni s a megszegyenült, gyáva gazemberek kismordálnak majd a középületekből. Akkor – a nép nevében – lefoglaljuk azokat.

Blokkoljuk a társadalmi élet teljes vertikumát. A nemzetközi jog sem mondhat mást, mint hogy ez nem meríti ki a jogos önvédelem fogalmát.

Ne zavarjon senki, legyen kizárva a külvilág, amikor végre magunk felől döntünk. Ebben senkinek sincs beleszólása. Lefoglaljuk a médiát, ahol addig agyonhallgattak minket, vagy ha szóltak rólunk, csak, mint hőzöngő „fasisztákról” és egyebekről.

El kell érnünk minden embert az országban. Mindenkire szükség van az új honfoglaláshoz. Ezt ők nagyon is jól fogják érteni, amikor közvetlen bebeszólást kapnak életük mindennapjaiba. Nem mitőlünk kapják, dehogya! A kialakult helyzetben (ami akár kaotikus is lehet) rá is kényszerülünk, hogy sorsuk irányítását a kezükbe vegyék. Mi csupán segítjük őket azzal a szellemi-lelki munícióval, amit nap, nap után gyarapítottunk, csiszoltunk a Kossuth téren, vagy ahol éppen lehetett (hóban, fagyban, sötétben).

Felszólítjuk tehát az embereket: szerveződjenek!

– *Heltai Erzsébet*

Részlet: Czákó Gábor Elit és gondolatrendőrség című írásából V.

Műveltség tekintetében a liberális-szocialista elit a globalizációra és a hozzá való alkalmazkodáshoz szükséges tájékozottságra koncentrálnak. Az új eszközök és technikák működtetésére, nyelvismeretre, szorosan vett szakmai s hozzá számítástechnikai fölkészültségre.

Nem mellékes, mert morális tekintetben megosztó tényező, hogy ez a réteg jelszavait illetően baloldali, ugyanakkor tagjai, az ő saját szavakkal, – kizsákmányolók. Tudniillik szinte kivétel nélkül a fölső tízezerhez – vagy tán csak ezerhez – tartoznak: nagybirtokosok, nagytőkésék, gyárosok. A másik póluson az ún. nemzeti-konzervatív élvonal vérszegényebb és megosztottabb. Gyöngébb, mert az erőforrások fölötti rendelkezés tekintetében akkor is erőtlenebb, amikor éppen kormányra jut; megosztottabb, mert kisebbségi helyzete frusztrálja, némelyikük egyszerre kapaszkodna a régi értékekbe és a globalizáció örvényének „peremébe”, mások pedig behuny-

ják szemüket, és visszamerengnek a régmúlt árnya felé. E két belső irányzat mindegyike ferde szemmel nézi azokat, akik a járható közéletet keresik. Hajlamosak struccpolitikát folytatni a permanens technikai forradalom kihívásaival szemben és kételkedni ismerőinek hazafiságában. A szinte általános gyanakvás (hol innen, hol onnan) rombolja a nemzeti-konzervatív elit erkölcsi tekintélyét.

A korszak túlpolitikáltságában az értelmiség színe-java szétszóródott a pártok holdudvarában, ami azzal a következménnyel járt, hogy az ellenpártok hívei nem fölneznének rájuk, hanem köpködik őket – függetlenül értékeiktől. A rendszerváltás első évtizede világossá tette azt is, hogy a tényleges szellemi elit túlságosan merev a taktikai játszmákhoz, s még csak a zászlólobogásra sem kapható. Némi körülpillantgatás után visszatért a gazdaságkori fordulat óta jól belakott illegálitására.

(*folytatjuk*)

Tömlöc az ország

Tömlöc az ország és rabok vagyunk,
Tovább így élni már nem akarunk.
Világ pénzurai törtek reánk,
Rabolják földünk, pusztítják hazánk.

Titkos és sokszoros Edward király!
Azt hiszed, neked a vagyon kijár?
Fordítsd meg paripád, tűnj innen el,
Nincs neked szíved, csak szűk, bús kebel!

Magyarok hazája nem eladó!
Nem kell nekünk tőzsde, bank és adó!
Országból börtönt ne csinálj, te gaz,
Istenhez tartozó népünk igaz!

Füled csak pénzcsevegés-nótákat kér,
Nem lehet álmod sem tiszta kenyér.
Jutalmad nem lesz itt bő lakoma,
Kormányunk csak mocskos kukták hada.

Énekünk tiszta és Égtől jövő,
Valóság lesz majd a biztos jövő.
Árpádnak népe tízmillió bárd,
Takarodj ki innen, gaz Eduárd!!!

– *Hamikus Zsuzsanna*

Szülőházam a szerelmem

Szülőházam a szerelmem,
Kinek szívem adám,
Téged dalolok, legfőbb jó:
Virágzó Ész Hazám!
Fájdalmad ég szívemen,
Boldogságod öröm nekem,
Szülőházam!

Szülőházam a szerelmem,
El őt soh'se hagynám,
Száz halált ha halni kéne
Érte éltem adnám!
Gyaláz idegen irigység?
Mégis ragyogsz, szívemben élsz
Szülőházam!

Szülőházam a szerelmem,
S ha végem várna rám,
Őled fogadjon álomra,
Szentséges Ész hazám!
Madárid álomba hínak,
Poromból virágok nyílnak,
Szülőházam!

– *Lydia Koidula, ész költő
Mészáros András fordítása*

Kiskaté

Tegnapelőtt, suttyomban felkerült a rendőrség honlapjára egy tízoldalas kisregény. Lehetne akár képregény is, legalább láthatnánk magunkat különböző, képtelen helyzetekben, amikor a rendőr éppen a személyazonosságunkat próbálja feltérképezni. Ilyen helyzet lehet például fekve, arccal a földre borulva; szétvetett lábakkal a falhoz állítva; és így tovább.

A lényeg, az előbb szemezgetett KT nem az október 23-i ünnepek kapcsán jelent meg(!)

Neeem?!

Sokkal inkább a Tanácsköztársaság évfordulója, vagy inkább a füredi Anna bál kapcsán. Klárfári, hiába egyenes ember Tóth Gábor főrendőr úr, ugyanazokat a hatalombitorlókat szolgálja, mint a többi arany vállapos.

Tényleg, annak a hogyszívják azt az undorítónevűt?..... ja, Gergényinek megvan még az arany vállapja a kitüntetésén viselt ünneplőjén, vagy netán az is leesett?

Szóval, Tóth Gábor főkapitány úr kiadta ünnepi parancsát, miszerint a rendőrök ünnepi öltözékben verhetik csak a népet. A főkapitány a minap már a médiában elmondta, hogy a rendőrségnek vannak olyan információi, hogy egyes csoportok „köz-törvényes bűncselekmények elkövetésére készülnek.”

Elmondanám, hogy nekünk is tudomásunk van egy csoportosulásról, amely hosszú hónapok óta követ el különböző, törvénybe ütköző cselekményeket, és ezt a csoportot most meg is nevezem: Kormányak hívják!

A Magyar Köztársaságon belül háborítatlanul, gátlástalanul garázdálkodó szélsőséges bandáról van szó, amelynek főnöke egy Gyurcsány Ferenc nevezetű, rémisztő külsejű főemlős. Nos, ő azt mondja a fülünkbe, hogy Wittner Máriának, meg Havas Szófiának más a látásmódja 1956 októberének megítélését illetően.

Nem is csodálom.

Wittner Mária fegyverrel a kezében tett meg mindent a forradalom napjaiban, míg ez a kis büdi Szófia rendesen telerámolta a gumibugiját, mert hát a lelke csak egyéves volt akkoriban.

Hogyan is emlékezne másképp azokra a napokra, mint a nagybátyja: a pufajkába bújt Horn Gyula elmondása alapján. Tényleg, még dokumentumok is igazolják, hogy a Nyugati pályaudvarnál teljesített valamit, géppisztollyal. Vagy a hathusaszt várta, de valahogy sehogy sem sikerült neki elutaznia.

Az tényvadász, hogy Szófia édesapját 1956 őszén közlekedési baleset érte, de ez nem hangzik olyan jól. Szófia korán megismerkedett a KISZ apparátusával, és innen egyenes út vezetett az MSZMP-be. Csupa igazmondó emberrel vette magát körül, ekkor hallott Gyurcsány Ferencről is, akinek szíve csücske Pápa volt. Na, nem Karol Wojtila, hanem az a másik, amely egy magyarországi szárnyvonal mellett található. Van ott még egy katonai repülőtér is, MIG-ek szálltak fel-le, és a sok hangrobbanás kikezdte az emberek idegeit.

Talán ekkor alkonyult be Gyurcsánynak, aki élete végéig szenvedni fog ettől. De térjünk vissza a kiskatéra.

Van két olyan pontja, amely titkos záradékként került a végére. Úgy hangzik:

1. pont : a rendőrnek mindig igaza van.
2. pont : ha mégsem lenne, úgy az első pont lép érvénybe.

A viccet félretéve, hadd fogalmazzak meg valamit. A magyar ember számára – legyen az baloldali, vagy jobboldali – az 1956 októberében történtek egyértelműen tragikusak, az azt követő évek pedig még tragikusabbá tették az akkor élők mindennap-

jait. Elképesztő mindaz, amiken az itthon maradók keresztülmentek.

A terror, vagy az elnyomás szó nem írja le maradéktalanul az akkori politikai vezetés nép iránti úgynevezett „hűségét.” Állandó félelem és rettegés lett a magyar földhöz ragaszkodás elismerése.

Az akkori október 23-a számomra a földön egyedül tett első lépés napja volt, míg egy másik dátum, amely már 1974-hez kapcsolódik az, hogy még akkor is volt politikai elítélt a Kozma utcai műintézetben (börtönben), ahol többek között Szlama Árpád is raboskodott, akit szintén koholt vádak alapján ítélték el.

Szeretném hangsúlyozottan elmondani: a magyar ember méltósággal ünnepelné a forradalom napjait is. S ebben a jelenlegi hatalom még mindig gátolja!

Lássák be, rendőr urak! Azért volt/van/lesz „zavargás” az utcákon, mert nem engednek bennünket ünnepelni. Még mindig korlátok közé akarnak szorítani, és ez nincs ingyünkre.

Az utcák lezárása, a beléptető kapuk, a vízágyúk, a gumilövedékek, a könnygáz, – egyike sem kell a népnek.

Nem kell a népnek az álszent Gyurcsány, ahogyan szívére teszi a kezét zászlófelvonáskor; nem kell a gögös Símfelszedő Kóka, a MÉH telepek jötevője; nem kell Horváth Gy. Ágnes, Bajnai, Lendvai, Nyakó, Újhelyi, és a többiek.

Értik, rendőr urak? A célunk őket eltávolítani, bíróság elé állítani, megbüntetni.

Ne akadályozzanak bennünket!

Bence József, és a többi főrendőr úr!

Lássák be, a saját néppükkel szemben vesztésre állnak. Bennünket, az állítólagosan új többségnek, máskor meg csöcseléeknek nevezett jogosan tiltakozó tömeget már semmiféle kiskaté nem érdekel.

Még hogy – „hogyan zajlik az igazoltatás, és hová fordulhat utána panasszal az állampolgár...” Egyetlen, és igazán igazságos helyzetet tudok csak elképzelni: ha azt az állampolgárt Gyurcsány Ferencnek hívják, és a letartóztatása pillanataiban a jogairól tájékoztatják!

A tiltakozás hőfoka elérhet egy olyan pontra, amikor Önnek őszintén számot kell vetnie a gondolattal, hogyan tovább e hatalom árnyékában?

Ne azt nézze, hogy milyen sok gumilövedék és könnygázgránát felszik a raktárakon felhasználatlanul!

Azt nézze, kinek az érdeke, hogy mindezeket, a mai napig jogosan tüntető nép ellen használja?

Nem ismertek számomra azok a mondatok, amelyeket pályafutása során esküjeként elmondott és aláírt.

Azt kell javasolnom, tanulmányozza át, és értelmezze ezeket újra és újra!

Majd, az Ön számára is egyértelműen felfedezhető, ideális pillanatban pedig cselekedje meg, amit a becsülete, és nemzet iránti hűsége megkövetel!

– Arthur

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – megjelenik minden csütörtökön

Felelős kiadó: Gonda László (+36/30/3772690) ❖ Felelős szerkesztő: Dr. Bene Gábor

MNB 2006 honlap: www.harcter.hu ❖ Független Kossuth téri honlap: www.harcter.info

Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat! Kapcsolat: harcter@gmail.com

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi!